

BALTIMORE – POBUNA JE JEDINA ISPRAVNA

Drugi put u osam mjeseci ulice američkih gradova su u plamenu, a pobunu siromašnih i potlačenih teško kontrolira sva sila snaga reda još uvijek formalno vodeće države svijeta. Konkretni povod je niz hladnokrvnih policijskih ubojstava koja su postala nepodnošljiva narodu kvartova i gradova odakle u pravilu dolaze žrtve. Stvar je dugo bila gotovo nevidljiva i bogatijoj Americi i ostatku svijetu kojem se još uvijek propagandno nude fatamorgane američkog prosperiteta i demokracije. Da ne bude zabune – tek je uporna, dugotrajna i samopožrtvovna pobuna omogućila da se ostatak svijeta upozna s time kako policija SAD-a redovito i po slobodnoj volji likvidira siromašne i potlačene, osobito crnce. U međuvremenu su mnogi primijetili kako je šansa da prosječnog stanovnika Amerike ubije njegova vlastita policija nekoliko stotina puta veće nego šanse da ga ubiju “islamistički teroristi” zbog kojih je navodno Amerika u posljednjih 15 godina zapalila pola planete.

Jedini problem s tim podatkom je taj što ne postoji “prosječni Amerikanac”. Sve priče o tome kako je u SAD-u rasna segregacija ukinuta, kako su izborna građanska prava jer je (zamisli) i predsjednik crnac padaju u vodu kada se pogleda osnovna statistika. Crnci su još uvijek prosječno tri puta siromašniji od bijelaca i uvjerljivo najsiromašniji dio američkog stanovništva i to nije situacija koja će se promijeniti izborom bogatih crnaca na položaje ili zabranom rasnih uvreda na televiziji. Socijalna i ekonomska potlačenost ima puno dublje korijene. Narod koji je otet da bi radio besplatno na plantažama bogatih “aristokrata” isto je tako i oslobođen od ropstva kada je američkoj buržoaziji odgovaralo da ga sa plantaža premjesti u novoizgrađene industrijske hale da tamo radi za sitne nadnice. Taj je jeftini rad u industrijama kao što je proizvodnja automobila u Detroitu presudno doprinio razvoju SAD-a kao svjetskog hegemonu.

Rasizam koji ovaj narod još uvijek trpi ne nastaje zbog neke neinformiranosti ili predrasuda, on je sredstvo kojime se siromašni zadržavaju siromašnima kako bi bogati ostali bogati. Danas, istina, nikom ne zabranjuju da sjedi u autobusu gdje hoće zbog rase. Glavno sredstvo kontrole je kriminalizacija – crnci čine jedva 12% stanovništva, ali su istodobno polovica svih zatvorenika u američkim zatvorima. Slobodne policijske likvidacije dio su iste priče. Protiv onih koji se bune zbog svog siromaštva mogu biti korištena sva sredstva, jer narod kojem je namijenjeno da uvijek ostane ne dnu ne smije dobiti priliku da se razmaše. Istodobno zatvore, metke i palice nadopunjuje ponavljanje mitova o tobože spontanosti i mirnoj uspostavi građanskih prava i antirasizma. Obama, simbol te laži, najjasnije je pokazao koliko je mit na staklenim nogama kada je pokušao ugušiti pobunu tvrdnjama da “se nikada ništa nije promijenilo nasiljem”.

Istina je da samo nasilje već stoljećima održava ovaj sistem i crnce u pokornosti. Javno dostupni dokumenti jasno pokazuju da je

glavni strah američkog represivnog aparata za vrijeme Hladnog rata bio onaj od pojave crnačkog oslobodilačkog pokreta. Takav se pokret naposljetku pojavio šezdesetih godina u vidu Crnih pantera koje su preuzimale kontrolu nad crnačkim “getima”, organizirale društvene servise i oružanu obranu od represivnog aparata. Država je sistematski likvidirala taj pokret i njegove nositelje, a njihovu revolucionarnu kontrolu nad getima zamijenila onom kriminalnih bandi koje joj, za razliku od revolucionara, nisu predstavljale nikakvu opasnost. Kako je sistematski likvidirala svako moguće političko vodstvo potlačenih crnaca, država je pobune mogla kriminalizirati i predstaviti ih kao nepolitički vandalizam. Socijalne pobune tako još uvijek redovito naziva “race riot” (rasnim neredima), prosvjedovanje “looting” (pljačkom), a samoobranu od ubojstva “napadom na policiju”.

Ono što se sada događa u Baltimoreu nije “tužno” nego je neizbježno. To je izraz više puta gušenog otpora potlačenih čija snaga posljednjih godina ponovno jača. O organiziranosti i osviještenosti tog otpora ovisit će i budućnost SAD-a, a onda posredno i ostatka svijeta. ★

NAŠI HEROJI SU MRTVI, NAŠI NEPRIJATELJI SU NA VLASTI

Zagreb još jednu obljetnicu svog oslobođenja obilježava kulturno-umjetničkim programom, ove godine nešto bogatijim jer je okrugla godina. Grad i Vlada postavili su džambo-plakate, organiziraju prijeme, drže svečane govore... Dio spretnijih “nevladinih udruga” na vrijeme je prijavio “projekte” i provodi “programe” u kojima sjećanje na NOB miješa s apolitičnom, kulturnom jugonostalgijom. Onaj dio sitne buržoazije koji se u SFRJ uspio izdici iz svog proleterskog ili seljačkog položaja slavi svoje zadržane privilegirane pozicije... Unatoč cijelom tom uglednom dekoru, unatoč svim govorima, tribinama i isplaćenim honorarima ostat će činjenica ga ovaj grad svoje oslobođenje ne slavi. Onaj dio stanovništva koji na datum ne gleda s neprijateljstvom potpuno je ravnodušan.

Više je razloga za to. Jedan je agresivna antikomunistička kampanja koju nove-stare elite provode kako bi opravdale svoju vlast. Bez obzira rade li to radi tako da rehabilitiraju ustaše ili, što je češći slučaj, da falsificiraju partizane kako bi se lažno kitile njihovim perjem. U svojim političkim posljedicama, šovinistički i liberalni revizionizmi se ne razlikuju. Najvećim dijelom ipak ovaj grad ne slavi svoje oslobođenje zato što nema tu slobodu koju bi trebao slaviti. Pokrovitelji svečanosti proslava, predstavnici vlasti na svim razinama, ne samo da ne provode nezavisne i oslobodilačke politike, nego su spali na razine servilnosti imperijalizmu i kapitalu (najviše upravo njemačkom) kakvih se ne bi posramile ni najveće izdajice Hrvatske u njezinoj povijesti – takozvane ustaše. U zaštiti interesa imperijalizma vladajući ne prezaju ni od najotvorenijih ukidanja demokratskih prava, zabrana štrajkova, poništavanja referenduma...

Takve antinarodne vlasti zaslužuju samo otvoreno i beskompromisno neprijateljstvo, tim više ako im se dopušta da te politike provode pod pokrićem antifašizma. Grad doista ne može slaviti svoje oslobođenje. Slavit će ga kada se konačno oslobodi. ★

NIJE TRAGEDIJA NEGO MASAKR

Baš je gadno koliko cinizma možemo trpjeti. Nakon što je u travnju na granicama Europske unije poginulo više od 1500 izbjeglica, sve što smo čuli od njezinih dužnosnika bile su prijetnje novim ratovima i ubojitijom represijom. I sve je to naravno predstavljeno kao akcija “spašavanja” života. Krenimo redom: za početak, gotovo sve države su se u nekom trenutku obavezale da će primati izbjeglice iz zemalja zahvaćenih ratom ili prirodnim katastrofama. To je nasljeđe Drugog svjetskog rata i progona koje su tada doživjeli mnogi narodi, prije svega Židovi. Svoje međunarodne obaveze međutim ne ispunjavaju baš svi jednako. Britanija i Amerika su četrdesetih rado prihvaćale bogate emigrante koji su si mogli priuštiti bijeg od rata, ali drugačije stvar stoji sa suvremenom sirotinjom. Zapadna Europa je iz svojeg višestoljetnog kolonijalizma naslijedila naviku da živi od rada onih koje drži u potlačenom položaju diskriminirajući ih na temelju porijekla.

Jeftin rad migranata igra važnu ulogu u ekonomijama razvijenih zemalja, a njihov “privremen” ili “ilegalan” status ključan je za održanje niske cijene njihovog rada. Zato je cijela ta poza koju zauzimaju rasistički zapadnoeuropski lidera prazna. Sve te priče o tome kako je “previše imigranata” ili hajka na “azilante” svjesno su lažne. Broj izbjeglica koje prima EU u usporedbi s drugim zemljama je smiješan: Zapadna Europa primila je manje od 3% izbjeglica iz Sirije, a sve ostalo su primile puno siromašnije zemlje koje izbjeglice ne ubijaju na svojim granicama. Osim toga, čak i to neznatno primanje izbjeglica se lažno prikazuje kao veliki čin milostinje, dar bijele Europe ostatku svijeta. Kao da te iste izbjeglice na bježe od bombi koje bacaju zapadni avioni (kao u Libiji, Siriji, Afganistanu itd...) ili od ekoloških i socijalnih katastrofa koje ostavljaju zapadne kompanije (kao u Nigeriji i ostatku Afrike).

Ne brani se EU od “prekomjernih migracija” nego na svojim granicama nastavlja rat protiv naroda svijeta. To je rat u interesu

zapadnoeuropskog kapitala, baš onog zbog čijeg se interesa i izvan EU provode bombardiranja, izvode pučevi, uništavaju cijela područja. Europska je granica samo još jedno oružje tog rata koji će, prema najavama iz EU, samo dodatno eskalirati. Žrtve tog svjesnog masakra su naš narod, oni s kojima trebamo raditi na uništenju ubilačke diktature kapitala. ★

KLINCI SU U REDU

Jedan od najdražih hobija sitne buržoazije je kukanje nad mladima. Oni koji imaju što izgubiti rado dižu moralnu paniku oko navodnih opasnosti koje sa sobom nose nove generacije. Ta trabunjanja najčešće ostaju na razini tabloidnih napisa. Nedavno je stvar otišla korak dalje kada su objavljeni rezultati istraživanja kojeg je financirao George Soros, američki milijarder koji svoje obrane interesa velikih sila i s njima povezanih kompanija rado maskira u “borbu za demokraciju”. Rezultati tog istraživanja predstavljeni su u najcrnijim bojama – mladi su navodno jako konzervativni i autoritarni, i iznad svega veliki protivnici demokracije. Kada bi to bilo točno, to bi stvarno bila zabrinjavajuća stvar. U eri takozvanog neoliberalizma svjedočimo stalnom povlačenju demokracije – sve manje se u politici sudjeluje i sve manje se o bilo čemu odlučuje. Masovno sudjelovanje u političkoj borbi zamijenila je diktatura tehokrata koju prate i sve snažnija militarizacija, povećanja policijskih ovlasti, uvođenje društva kontrole. Kada bi mlade generacije bile spremne pristati na to, perspektiva bi nam bila vrlo loša.

Ipak, detalji istraživanja pokazuju da stvari baš i ne stoje tako. Navodna autoritarnost mladih u istraživanju se mjerila zapravo njihovim stavom prema sistemu. Tako je kao dokaz da su nedemokratični uzeto njihovo nepovjerenje prema vlasti – mladi se ne učlanjuju u stranke, ne vjeruju da kao “građani” mogu mijenjati stvari, nemaju povjerenja u institucije i misle da političari rade samo za vlastitu korist. Takvi odgovori mladih nisu dokaz da su nedemokratični, nego samo da nisu idioti jer vide da je zapravo sistem nedemokratičan. To da vlada ne radi u interesu većine i da često radi izravno protivno interesima većine ne može biti nečiji “stav”, već je očigledna činjenica. Koliko god to čuvari statusa quo pokušavali, nedemokratični sistem se ne može obraniti prebacivanjem odgovornosti na narod koji na taj sistem ne pristaje. Drugim riječima – djeca su dobro, hvala na pitanju. Sistem je u kurcu. ★